

ὦ Σώκρατες, ἐγὼ μὲν ᾧμην τοὺς φιλοσοφοῦντας εὐδαιμονεστέρους
χρῆναι γίνεσθαι· σύ δέ μοι δοκεῖς τάναντία τῆς φιλοσοφίας ἀπολελαυκέ-
ναι· ζῆς γοῦν ὥς οὐδ' ἂν εἰς δοῦλος ὑπὸ δεσπότη δαιτῶμενος μείνειε·
σιτία τε σιτεῖ καὶ ποτά πίνεις τὰ φαυλότατα καὶ ἱμάτιον ἡμφίεσαι οὐ μόνον
φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων
διατελεῖς. Καὶ μὴν χρήματά γε οὐ λαμβάνεις, ἃ καὶ κτωμένους εὐφραίνει
καὶ κεκτημένους ἐλευθεριώτερόν τε καὶ ἥδιον ποιεῖ ζῆν. Εἰ οὖν ὥσπερ
καὶ τῶν ἄλλων ἔργων οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητάς μιμητάς ἑαυτῶν ἀποδει-
κνύουσιν, οὕτω καὶ σύ τοὺς συνόντας διαθήσεις, νόμιζε κακοδαιμονίας
διδάσκαλος εἶναι.

Ξ. Ἀπομν., Α, 6, 2

Ἀντιφρόνιον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον, ἔφη ὁ Σωκράτης, καταμεμάθηκας, ὅτι
οὐδὲν ἂν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν ἑσάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πείθε-
σθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο αὐτῇ; Τῶν δὲ ἀρχόντων ἐν ταῖς πό-
λεσιν οὐκ οἶσθα ὅτι, οἵτινες ἂν τοῖς πολίταις αἰτιώτατοι ᾖσι τοῖς νό-
μοις πείθεσθαι, οὗτοι ἀριστοὶ εἰσὶ, καὶ πόλις, ἐν ᾗ μάλιστα οἱ πολῖται
τοῖς νόμοις πείθονται, ἐν εἰρήνῃ τε ἀριστα διαγεί καὶ ἐν πολέμῳ ἀνυπό-
στατός ἐστιν; Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁμόνοιά γε μέγιστόν τε ἀγαθὸν δοκεῖ ταῖς πό-
λεσιν εἶναι καὶ πλειστάκις ἐν αὐταῖς αἱ τε γερουσίαι καὶ οἱ ἀριστοὶ ἀν-
δρες παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι
νόμος κεῖται τοὺς πολίτας ὁμνῦναι ὁμονοήσειν, καὶ πανταχοῦ ὁμνύουσι τὸν
δοκον τοῦτον· οἶμαι δ' ἐγὼ ταῦτα γίνεσθαι ἵνα τοῖς νόμοις πείθωνται.